

O nevychované velrybě

V Tyrkysovém moři žila velryba.

Nebyla ani velká, ani malá. Byla to taková velrybí slečna. Celý den si plavala, mávala ploutvemi a vyfukovala nad hladinu svůj vodotrysk. Ale nikdy se s ní nikdo nebavil a nikdo si s ní nechtěl hrát. Tahle velryba byla totiž pěkně namyšlená a protivná. Neuměla pozdravit, na všechny okolo dělala dlouhý nos a všem se posmívala, jak jsou proti ní maličcí. Zkrátka té slečně velrybě chybělo slušné vychování. Jenže kde ho vzít? Do tanečních ani do školy nechodila, rodiče celé dny lovili plankton, aby dceru uživili, a tak není divu, že rostla jako dříví v lese. Tedy spíš jako korály v moři.

„S tou holkou to jde od deseti k pěti,“ posteskl si starý krab, který se občas snažil velrybě vysvětlit, že když se nebude slušně chovat k ostatním, tak si s ní také nebude nikdo hrát.

Jenže velrybě to bylo dlouho fuk. Krabovi se vždycky jen vysmála. Co je jí po slušném vychování? Ona je tady přece největší, a tak by si jí měli všichni považovat. A hrát si s mrňaty? To není nic pro ni.

Lhostejně pozorovala, jak si hrají mořští koníci na honěnou, jak rybky tancují veselé tanečky pod hladinou a společně laškují. I když... vlastně to nebylo tak špatné. Docela ráda by se k nim přidala, ale jen se přiblížila, všichni se hned otočili a byli pryč. „A co, stejně jsou pěkně hloupě maličcí a ty jejich prťavé hry mě vůbec nezajímají,“ odfrkla si velryba a uraženě plavala jinam.

